

at danne sig noget Begreb om, hvilken Ulempe det er, naar man fra Kl. 9—2 de 5 Dage om Ugen aldrig veed, om man overhovedet er Herre over sin Tid, og saa fører dog en Advokats Tilstedeværelse i Høiesteret til Sagens Paakjendelse; man møder alt muligt Hensyn der, man har meget passende Lokaler at opholde sig i, og man faaer for hver enkelt Sag, for ethvert enkelt Møde, et passende Vederlag. Desuagtet er det jævnlig paa Dmtale mellem Advokaterne, om det overhovedet næsten lader sig gjøre at vedblive paa denne Maade, og jeg troer, at det kun er Hensynet til, at man ikke kan slippe det daglige eller jævnlige Samkvem med Høiesteret, der fører til, at fremragende ældre Sagsførere ved denne Ret ikke opgave Justitsaager. Men hvorledes vil dette Forhold nu stille sig efter nærværende Lovforslag? Lad os f. Ex. tage Kriminal- og Politiretten, som den ærede Forslagsstiller har et saa godt Die til. Følgen af Bestemmelsen vil jo være, at alle de gamle Overretsprokuratorer maa gaa omkring paa Gangene udenfor de 6 Kriminalkamre og den ene efter den anden vente paa at komme ind for at høre, at der foreholdes den paagjældende Tiltalte de Omstændigheder, som talte imod ham, medens det selvfølgelig benægtes af Tiltalte, at de have nogen videre Betydning. Saa træder vedkommende Prokurator af, og saa kommer den næste Prokurator, og saaledes kunne saa at sige alle Kjøbenhavns Prokuratorer tilbringe deres Forretningstid paa Gangene der, for at have den Fornøielse at høre paa det. Jeg tør ikke med Bestemthed udtale mig om, hvorledes Forholdet vilde være i Provindserne, men jeg troer dog, at Landets Underretsprokuratorer vilde være lidet tjente med noget Saadant, og jeg skal da endnu bemærke, at i faare mange Tilfælde, hvor det er nødvendigt at holde Forhør i Jurisdiktioner paa Landet — for ikke at tale om de Thingsteder, der ere paa Landet — vilde Bestemmelsen i høieste Grad medføre Ulemper. Men dertil kommer endvidere et ganske alvorligt Hensyn fra en anden Side, fra Retsfikkerhedens Side. Det er jo desværre saa, at efter at Sagsførerloven af 1868 er kommen, kan det ikke siges, at den Stand, jeg tilhører, selv er fri for urene Elementer. Destoværrer viser det sig den ene Gang efter den anden, at Sagsførere selv komme i Kollision med Justitsen og selv blive idømte ganske alvorlige Straffe for Overtredelse af Straffeloven. Nu er det jo klart nok, at naar man giver de Tiltalte — hvoraf den store Masse jo dog ere Forbrydere — en saadan Ret til at komme i Forhold til

en Sagsfører, og det er jo saa, enhver som helst Sagsfører, der er berettiget til at møde for vedkommende Domstol, kan gjøres til hans Sagsfører, vilde de naturligvis henvende sig ikke til den store Mængde retsindige Sagsførere, men til de mer eller mindre spredte sorte Jaar, som findes blandt Sagsførerne, og det kan vel endog meget let risikeres, at der efterhaanden udbanner sig en Klasse af Sagsførere, der ere fuldkommen vel bekendte, navnlig i denne Del af Befolkningen, som Folk, der gaa Justitsen saa nær, som de uden Risiko for sig selv ere i Stand til. Dette er ikke et rent Fantastifoster, men det er Noget, som meget let vel kendes i de Lande, hvor man har Nævninger, idet der der udbanner sig en, i alt Fald for Jurister faare lidet tiltalende Klasse af Sagsførere, der gjør sig det til særlig Opgave ved ethvertjomhelst Middel at paavirke Nævningerne saaledes, at der kan staves Frisindelser til Veie, uden mindste Hensyn til, om disse Frisindelser ere retfærdige eller utilbørlige. Jeg tror ogsaa, at man herved vil komme ind paa en anden ganske betydelig Ulempe, som allerede i nogen Maade er til Stede for Dieblisset, og det er Sagens Behandling ved Politirapporter. Det er Noget, som for en stor Del finder Sted i Kjøbenhavn, hvad der ganske naturligt ligger derti, at det der er Politiets Sag at bringe Sigteisen frem imod den mistænkte Person, men det findes ogsaa andre Steder. Paa visse begrændsede Omraader kan det være fuldkommen naturligt og rigtigt, at det sker saaledes, men paa andre Omraader ikke heldigt og tilbørligt og i Virkeligheden kun forsvarligt eller undskyldeligt med, at den paagjældende Dommer er meget overbebyrdet. Hvis man nu gaar til at indføre en saadan retlig beskyttet Afgang for de paagjældende Tiltalte eller Arresterede til at have en Defensor, som kan trænge ind i Alt, hvad der kommer til Retsprotokollen, vil det blive et ganske naturligt Nødværge fra denne Mands Side, som har Ansvar for at lede Sagen paa en forsvarlig Maade, at han lader saadanne Oplysninger foreløbig være til Stede ved Politirapporter, saa at de først paa et senere Stadium i Virkeligheden komme frem, og det vil efter min Mening ingenlunde være heldigt. — Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Omkostningerne. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at det jo er en bekendt Sag, at Omkostningerne paalægges de Tiltalte, men at de selvfølgelig i fuldt Maal bæres af det Offentlige, som saa kun har en Negreg til de Tiltalte, der i Almindelighed kun er lidet værd. Det bliver saa det næste Spørgsmaal: Hvorledes